

Gordana Jerabek: Ljerka

SLAP

Teče i teče, teče jedan slap;

Što u njem znači moja mala kap?

Gle, jedna duga u vodi se stvara,

I sja i dršće u hiljadu šara.

Taj san u slapu da bi mog`o sjati,

I moja kaplja pomaže ga tkati.

D. Cesarić

IN MEMORIAM:

Ljerka i Vlatko

DUBROVAČKA AMMA

Kišna jesen. Ljubica je vozila Tebe, Vesnu i mene (već si bila na štakama) u Ravnu Goru poslije Tvoga zadnjega košljunskog tečaja. *Bijela ruža*. Uz štrudle od borovnice veselo smo prepričavale košljunske nezgode i zgode, a Ti si razgovor zaključila citatom: *Život je šala Božje ljubavi...*

Dobru si se vicu uvijek zvonko nasmijala. Oštroumna, britka jezika, načitana, teološki obrazovana, znatiželjna, posvećena našem putu i ljudima koji su njime ozbiljno krenuli.

Tisuće stranica časopisa koji si osnovala, tisuće sati dobrovoljnog rada koji Ti je uglavnom donosio troškove, izvanredni prijevodi, briljantni vlastiti tekstovi, jezično dotjerivanje, dugi telefonski razgovori puni razumijevanja i bodrenja, lucidni komentari na biblijskim meditacijama koji su nam otvarali nepoznate dimenzije Božje Riječi.... Sretan neponovljiv sklop talenata, marljiva rada i sebedarja.

Posebno si svojim čitanjima oplemenjivala naše tečajeve. Nitko nije čitao *Kap* kao Ti. Prava riječ u pravo vrijeme.

Uz Tebe i Vlatka, okrugla dvorana u Dubravi postala je naš drugi dom.

A. K.

LJERKA

Čvrsto si me držala, oslanjajući se o štap, dok smo polako hodale košljunskom šumom. Strastveno si pričala s kolikim ste zanosom krenuli prije trideset godina. A onda nerazumijevanje, osuda... *Napravimo sad to...* ponavljala si mi... *sad je vrijeme, zajedno ćemo...*

Ta se misao, koju sam brzo zaboravila, s vremenom u meni tako potpuno i jasno razvila, živo se srodila s mojom misli da dugo nisam shvaćala da su to ustvari tvoje riječi... tvoje riječi proključale u meni.

Bila je to naša prva šetnja, tvoj posljednji Košljun... Dovoljno da shvatim: poput Izraelaca u pustinji, mukotrпно ste izveli nas, mlade naraštaje, u obećanu zemlju. Vaša patnja naša je snaga. Vaši štapovi podigli su naša krila. Snažan pritisak tvog lakta na mojoj ruci jasno mi je govorio da postoji nešto za što se može strastveno živjeti i raditi, nešto na što se uvijek može radosno osloniti - kontemplacija.

Mirni Ti odjeci!

Stošija